# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1888. 37te Aargang.

## Tale af Apostel F. D. Richards,

afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 9de Oktober 1887.

Jeg betragter det som et stort Privilegium at fremstille mig for denne store Forsamling og tale til den, og jeg forstaar, at mine Bestræbelser for at opmuntre Eder ville være omsomst, med mindre jeg kan have Eders Tro og Sandhedens Aands Bistand; men eftersom han, der har kaldet os, ogsaa lover at yde os Hjælp i Udøvelsen af vore Pligter, saa stoler jeg paa, at han vil give os Naade til at blive opbyggede, underviste og belærte. Jeg forstaar, at der ikke kan findes et lignende Skue paa noget Sted paa denne terrestiale Klode, hvor et saadant Antal kunne sidde ned tilsammen og med et Hjærte og et Sind deltage i Herrens Nadver. Vi ere samlede fra Island og mange af de europæiske Lande, fra Asien, Sydafrika, Australien, Sandwich-Øerne og alle Dele af de Forenede Stater i Nordamerika, og med indbyrdes Enighed og i én Aand deltage vi alle i denne hellige Handling med forenede Følelser og Kjærlighed til Gud og hverandre.

Det er en særdeles stor Glæde for os at have vor ærværdige Præsident Wilford Woodruffs Nærværelse, hvem vi i Formiddag med forenede Stemmer anerkjendte som Præsident for de tolv Apostles Kvorum og for Kirken. Ifølge hvad han fortalte os, synes han, naar han betragter vore Lederes hyppige Bortgang at føle, at hans Tid vil ogsaa snart komme. Dersom vi endnu vare i Verdens mørke Taage, som vi en Gang befandt os i, førend vi erholdt Kundskab om Sandheden, vilde en saadan Bemærkning være bedrøvende for os, men naar vi betragte det i det samme Lys, som han ser paa det, at han, naar han forlader os, forventer at glæde sig i Selskab med Apostler og Patriarker, som ere gaaede forud, da fremstiller denne Bemærkning sig i et ganske andet Lys. Den bringer os til at indse det Faktum, at Forældre og Børn, Brødre og Søstre vente paa at møde Guds trofaste Børn, naar de forlade dette Liv og gaa ind hisset. Sidste-Dages Hellige, som efterleve deres Religion og have Jesu Vidnesbyrd, frygte ikke Døden.

Vi betragte den som et Trin, der fører os fra én Afdeling af Guds store Skabelse til en anden. Naar vi forlader vore Slægtninger her, ville vi forenes med et endnu større Antal hisset, og nogle af vore aller kjæreste Venner venter der paa os. Hustruer, Forældre, Fædre, Mødre, Brødre, Søstre og Børn af alle Aldre forvente vor Nærværelse; en Mængde af vore afdøde Slægtninger vente paa os for at høre, om vi have udført et Arbejde for dem her i Kjødet, saaledes at de med os kunne deltage i det herlige Haab, at opstaa triumferende fra de Døde og hæve sig til højere Arbejder og Velsignelser, fra hvilke de nu hvile deres trætte Legemer. Aanden, som aldrig dør, er fuld af Liv, Kraft og Skjønhed; den bliver befriet fra denne tunge Lerhytte og kan se, høre og begribe dette Arbejde i en Udstrækning, som vi ikke kunne gjøre os noget Begreb om i dette Liv.

Vi deltage i denne Eftermiddag af Sakramentet, Herrens Nadver. Dette er en passende Maade at ende vore Konference-Forhandlinger paa; thi naar vi betragte vor Tilværelse her, vor Tilværelse førend vi kom her og den, hvortil vi gaa, naar vi gaar herfra, da maa vi erindre den store Personlighed, om hvem alt drejer sig, den, som vi skylde al Ære og Magt for Verdeners Tilværelse, den store Forløser, som har gjenløst Jorden fra Syndens og Dødens Lov, ved hvem vi skulle blive forløste fra Døden, dersom det tilstedes os at opnaa den Ophøjelse, som vi haabe at erholde, og synge Lovsange og Pris til hans Navns Ære, fordi han har forløst os af alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk. Efterdi der findes et saadant Væsen, der indtager et saadant Forhold til Menneskeslægten vilde det være godt om Alle forstode, hvorledes de skulde deltage i dette Maaltid og i Sandhed, Trofasthed og med et lydigt Hjærte erindre ham.

Dette er et Sakramente, som blev indstiftet af ham, ved hvilket hans Korsfæstelse og Udgydelsen af hans Blod skulde erindres. „Saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, gjører dette til min Ihukommelse" siger han. Jeg vilde ønske at henlede Eders Opmærksomhed for nogle faa Øjeblikke paa dette store og herlige Væsen. Noa og Profeterne efter hans Tid have ved deres Profetier og Sange efterladt os et Vidnesbyrd om, at de havde en Kundskab om denne store Forløser, og det er forbausende at tænke sig, hvorledes Erindringen om ham er vedligeholdt. Det er ofte opkommet i Manges Sind saavel som i mit eget, hvad den store Hensigt kunde være med Ofringen og Udgydelsen af saa meget Blod af Oxer og Bukke og lignende Slags Dyr paa den Maade, det blev udført. Lad os gaa tilbage til Begyndelsen og se, om vi ikke kunde udfinde, hvorfor dette skete. Da vor Fader Adam og Moder Eva ved Ulydighed havde forspildt den Rettighed at være i Guds Nærværelse og vare blevne uddrevne øst for Edens Have berettes os, at en Engel kom til Adam, medens han ofrede, og spurgte ham: „Hvorfor frembærer Du Ofring? Han var her i Faderens Nærværelse og hørte hans Røst, og dog vidste han ikke, paa Grund af hans Synd, hvorfor han ofrede, thi siger han: „Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig." Englen sagde derpaa til ham: „Jeg vil sige dig det: Du blev befalet at ofre dette Offer til Erindring om Faderens Enbaarne, som skal komme i Tidens Midte og skal lade sit Blod udgyde, lig et Lam slagtet førend Verdens Grundvold blev lagt, for Menne-

skeslægtens Forløsning." Adam begyndte da at faa sine Øjne opladte for det store Arbejde, som forestod; det vil sige: han begyndte at erindre, hvad han vidste, førend han faldt i den dybe Søvn. Herren syntes ikke at have haft et Bibliotek, som han ansaa for passende at levere Adam til at læse. Jeg er forvisset om, at Adam havde ikke hørt noget om et Trykkeri, og han havde ingen Ide om at føre en Blyant og en Notérbog i sin Lomme til at optegne Dagens Begivenheder i; men Herren ønskede at indprente et Princip, som stod i Forbindelse med denne Lov, i hans Sind ved denne Lejlighed, og efter at Englen havde forklaret ham Ofringens Betydning og om Daab til Syndernes Forladelse, som var forbunden med samme, siges der, at Aanden førte Adam ned under Vandet og bragte ham ud igjen af Vandet. Den Helligaand hvilede paa ham og bar Vidnesbyrd og bød ham, at han skulde erindre disse Ting og lære dem til sine Børn. Den sagde saaledes: „Dersom du vil erindre disse Ting og lære dine Børn dem, da skal du erholde det evige Livs Ord i denne Verden og det evige Livs Krone i den tilkommende."

Her er altsaa Grunden tilkjendegivet, hvorfor Herren lærte Adam at offre Forsoningsoffer, hvilken Ordinantse hans Slægt skulde bevare iblandt dem indtil Jesus skulde komme. Denne Handling blev indstiftet for at bevare i Erindringen Kristi store Forsoning, indtil han den store Forløser skulde komme; og for at stadfæste det i Adams Børns Hjærter, at de aldrig skulde forglemme det, men at de maatte skue fremad til den Tid, øve Tro paa dette Væsen og blive døbt i hans Navn, og de bleve befalede at gjøre alle Ting i den Enbaarnes Navn, som skulde komme i Tidens Midte. Vi se saaledes, at forsaavidt som der ikke fandtes Bøger til at lære fra eller Malerier til at illustrere det, saa indstiftede han denne Ordinantse, til at fremstille for Folkets Øjne den store Forløsning, som blev fuldbragt ved Jesu Kristi Komme.

Der er kun lidet sagt om Forsoningsoffer i den tidligste Historie; men det blev aldrig forgemt ved betydningsfulde Lejligheder. Da Noa kom ud af Arken og havde triumferet over Syndflodens Vande, i hvilke en hel Verden druknede, oprejste han tilligemed de otte Sjæle et Alter og ofrede Takoffer for at vedligeholde denne Ordinantse blandt den Del af Menneskeslægten, som Herren havde bevaret paa en saa mirakuløs Maade for at forplante sig paa Jorden, indtil Forløseren skulde komme.

For at belyse denne Sag endnu nøjere, ønsker jeg at henlede Eders Opmærksomhed til en anden fremragende Personlighed. Denne Person er vor Fader Abraham, hvem Herren befandt at være meget trofast og hengiven. Herren sagde: „Jeg kjender ham, at han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vej." Han gjorde ham sin fortrolige Ven. Jeg vil her anføre et Faktum, at Abrahams Sæd, ikke alene gjennem Isaak, men de, som nedstamme fra Ismael og de øvrige af hans Hus, have altid opfyldt det første store Bud: „Du skal ikke have andre Guder for mig." De have aldrig dyrket Afguder som de andre Nationer. Vi sé saaledes at Abraham lærte sine Børn at tro paa den sande og levende Gud. Vi vide, at naar Mænd have Venner, da meddele de dem deres Planer henhørende til deres Forretning eller Familie-Anliggender i Fortrolighed; saaledes gjorde Herren Abraham fortrolig med

sine Beslutninger og ansaa ham som sin Ven. Paa hvilken Maade? Da han havde lovet ham, at han skulde besidde Landet, som laa udbredt imod Øst og Vest, imod Nord og Syd, og at han og hans Sæd skulde eje det evindeligen og blive saa mangfoldig som Stjernerne paa Himmelen og som Sandet paa Middelhavets Bred, da var der noget, Herren som en Ven ønskede at meddele Abraham og bød ham derfor at tage sin Søn Isaak med sig op paa Bjerget Moriah, hvor de skulde have en Raadslagning. Hvilket Æmne var det, som det angik, da Abraham og Isaak vare komne op paa Bjerget? Det var Forløsnings-Planens store Æmne. Han indlod sig i fortroligt Venskab og fremstillede for ham: „Abraham, kunde du taale at give din eneste Søn? kunde du bringe ham op paa dette Bjerg og ofre ham?" Han søgte at lære Abraham Frelsningsplanens Beskaffenhed og hvad den fordrede. Han vilde vise ham, at han selv forend Verdens Grundvold blev lagt havde lovet Menneskeslægten, at han vilde give sin énbaarne Søn som et Offer for at forløse dem fra Synd. „Han blev en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens."

Abraham hvad mener du om dette? kan du gjøre dette? kan du give din eneste Søn som et Offer for at fyldestgjøre en saadan Frelsningsplan som denne? Paa denne Maade fremstillede Herren denne Sag for Abraham og oplod hans Øjne, saaledes at den Herre Jesus' Fremtids Skjæbne blev tydelig fremstillet for ham. Det var formedelst Tro, at Abraham vandrede gjennem Livet uden at besidde „det forjættede Land" og døde uden at erholde en Arv, vidende, at han vilde komme frem i Opstandelsen og erholde den med sine Børn. Herren handlede saaledes med Abraham som en Ven og viste ham og indprentede i hans Sjæl den store Forløsningsplan, som skulde tilvejebringes i Tidens Midte, Forsoningen ved hans enbaarne Søn.

Da Abrahams Sæd var bleven talrig i Ægypten og blev bragt til Kanaans Land, bleve disse Ofringer fremstillede for dem i en saadan Mængde, at de hver Dag maatte ofre. De bleve holdte i bestandig Beskjæftigelse hermed og den hellige Ild, som de erholdt fra Himmelen, blev ikke tilladt at uddø, indtil det daglige Offer blev borttaget. Ofringerne bleve vedligeholdte med mere eller mindre hyppige Gjentagelser indtil Frelserens Komme og var det Middel, ved hvilket Faderens Pagt med Hensyn til hans Søn blev vedligeholdt blandt Menneskene fra Begyndelsen indtil hans Komme.

Mange have undret over, hvad Forskjellen mellem Loven om kjødelig Bud og Troen kunde være. Apostlen Paulus siger, at disse Ting bleve givne „som en Tugtemester til Kristum", derfor bleve disse Ting afskaffede blandt dem, som annammede Jesu Kristi Evangelium, da vor Frelser havde gjennemgaaet denne forunderlige Ordinantse og havde lidt den forfærdelige Angest, der bragte Blodet til at komme gjennem hans Porer, idet han led for hele Verdens Synd, dog Satan havde ingen Del i ham. Han blev saaledes et Forsoningsoffer, som Bestemmelsen havde været, forend Jordens Grundvold blev lagt. Han sagde til Disciplene „Jeg har hjærteligen længtes efter at æde dette Paaskelam med Eder, forend jeg lider," og han tog Brødet og takkede og indstiftede denne Handling som et Sakramente, ved hvilket de skulde erindre ham efter hans Bortgang.

Dette er overleveret til os, og vi deltage i Sakramentet for at vise, at vi erindre, at han kom paa Jorden og led og døde og har tilvejebragt Opstandelsen og lovet, at ligesom han opfoer til Himmelen, saaledes vil han komme igjen. Idet vi skue fremad til denne Begivenhed samle vi Israel fra Jordens fire Hjørner og i Herrens Navn berede dem for denne store Begivenhed. Priset være hans Navn for den Fremgang, som hans Værk har haft hidindtil saavel som for alle de Irettesættelser og Ydmygelser, som kunne bringe os nærmere til Gud og give os mere af hans Aand til at deltage i dette Sakramente, at vi maatte gaa fremad i Sandhedens Lys og berede os for de Ting, som skulle komme.

Mine Brødre! Vi ere blevne undervifte om Guds Vilje ved de mange Taler, som ere holdte i denne Konference. Dersom vi ville lægge dem paa Hjærte og leve derefter, vilde det bringe os Saliggjørelse og evigt Liv, selv om vi aldrig skulle høre mere; men Herrens Ord kommer bestandig til os gjennem hans Tjenere. Jeg kunde ønske at vide, hvad mine Brødre og Søstre véd om denne Saliggjørelse. Kunne I sige: „Jeg véd at min Forløser lever og skal staa paa Jorden i de sidste Dage?" Vi burde vide, at hans Blod frelser os og gjør os hvide, dersom vi blive ansete værdige til at komme blandt de Retfærdige, de Rene og Ophøjede. Herren sagde til Josef i en Aabenbaring omtrent Aar 1830, idet han bød ham at bære Vidnesbyrd om dette Værk: „Dit Vidnesbyrd skal være i Kraft fra denne Time af paa hele Jorden." Siden den Tid har Vidnesbyrdet, som er udgaaet, vist sine Virkninger blandt Menneskeslægten, og vi bør advare den og lære Menneskene Evangeliet og dets hellige Principer.

Naar vi betragte de Vidnesbyrd, som have været givne om den Herre Jesus, finde vi, at de vidne om ham og hans Handlinger; hans mægtige Gjerninger, hans Lærdomme, hans Evangelium, hans Død og Opstandelse og hans Kirkes hellige Orden samt dens hellige Ordinantser, hvilket udgjør ét Vidnesbyrd. I Mormons Bog have vi en Beretning om Frelserens Arbejde i dette Land (Amerika). Da han kom her, organiserede han sit Værk og oprettede sin Kirke, beskikkede Apostle, velsignede smaa Børn og sagde: „Nu er min Glæde fuldkommen," og han glædede sig inderligt. Her er altsaa et andet Vidnesbyrd fra denne Halvdel af Verden om vor Herre og Frelser, om hans Ord og Lærdomme og det evige Evangeliums Principer. Vi have nu i vore egne Dage haft Profeten Josef, som saa' Faderen og Sønnen, hvilke viste sig for ham for at besvare hans ydmyge og alvorlige Bøn om at kjende den rette Vej. Vi have nydt det Privilegium at omgaas, tale, arbejde, prædike, spise, drikke og glæde os med denne Mand, som har set Herren og talet med ham, hørt hans Røst og modtaget Undervisning fra ham. Naar vi overveje dette, finde vi tre Vidnesbyrd om den Herre, paa hvem vi haabe.

Lad mig nu henvise Eder til et andet Vidnesbyrd. Dersom Josef Smiths Vidnesbyrd er i Kraft paa hele Jorden, da maa vi lægge Mærke dertil. Han saa' Faderen og Sønnen ved Begyndelsen af sit Arbejde; han saa' dem igjen, da han havde Synet om de tre Herligheder, hvilket udgjør to Vidnesbyrd, som vi have modtaget. Herren bevidner Sandheden ved to eller tre Vidners Mund, at hvert Ord

maa blive stadfæstet, tilligemed den Helligaands Vidnesbyrd til os, og vi burde selv forstaa disse Ting. Vi have et større Vidnesbyrd i vor Tid end noget andet Folk, som har levet tidligere, have haft angaaende disse Ting, og vi burde bede til Gud om at bevare samme. Vort Liv burde være et saadant, som kunde behage Herren, at vort Vidnesbyrd kan forøges indtil vi forstaar og kjender med en fuldkommen Kundskab.

Brødre og Søstre! Min Tid er udløben. Jeg beder Herren at velsigne Eder og inspirere os Alle med et inderligt Ønske efter at lære Sandhedens Kundskab og erholde Kraft til i vort daglige Liv og Omgjængelse at leve saaledes, at vi maatte blive helligede til at gjøre hans Vilje, blive forenede og erholde det evige Liv i Guds Rige, hvilket er min Bøn i Jesu Navn. Amen!

---

# Elisa R. Snow Smiths Minde.

I forrige Numer bekjendtgjorde vi, at Profeten Josef Smiths Hustru, Elisa R. Snow Smith, var afgaaet ved Døden.

Vi skylde hende at give vore Læsere et lille Indblik i det mindeværdige Liv, som denne ædle Dame har ført, ikke saa meget for den Stilling hun indtog som Profetens Hustru, som for hendes egne fortrinlige Egenskaber, som hun ved alle Lejligheder lagde for Dagen.

Den Afdøde var en Datter af Oliver og Rosetta Leonora Pettibone Snow og blev født den 21de Januar 1804 i Becket, Berkshire County, Mass. Hun var saaledes 83 Aar, 10 Maaneder og 14 Dage gammel, desnagtet var hun i Besiddelse af alle sine Aands Evner lige til sin Dødsstund. Hendes Fader var Landmand, men maatte anvende meget af sin Tid i offenlige Forretninger, hvorfor hun, der havde erholdt en fortrinlig Oplysning, maatte gjøre Tjeneste som sin Faders Sekretær.

Hun var dygtig til Haandarbejde, men frem for Alt besad hun stor Smag for Literaturen, der syntes at være bestemt til at fortrænge alle almindelige Beskjæftigelser. I hendes tidlige Ungdom begyndte hun at skrive Poesi for forskjellige Tidsskrifter og vandt derved betydelig Berømmelse blandt dem, hun saaledes beærede med sine Produktioner; men især vandt hun megen Anerkjendelse ved et Poesi, som hun skrev i Anledning af John Adams og Thomas Jeffersons samtidige Død, der fandt Sted paa den amerikanske Nations Fødselsdag den 4de Juli 1826, et Tilfælde, der gav den unge Forfatterinde et rigt Thema for sin ophøjede patriotiske Aand.

Tidlig i Aaret 1835 besøgte hendes ældre Søster de Hellige i Kirtland og blev dybt paavirket af deres Lærdomme. Derved bragtes Nyheden om Evangeliets Gjengivelse ved Josef Smith for hendes Øren. I Forstningen tænkte hun at denne Nyhed var for glædelig, til at man kunde skjænke den Tiltro; men ved Undersøgelse blev hun snart overbevist om Rigtigheden deraf, og den 5te April 1835 blev hun ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Samme Aar i Decem-

der Maaned flyttede hun til Kirtland og tog Ophold i Profeten Josef Smiths Hus, hvor hun fik sin Kost, medens hun som Lærerinde underviste en Skole, bestaaende af mere fremskredne unge Damer.

Nytaarsdagen 1837 forlod hun sit Hjem, idet hun tog Afsked med sine Yndlingsvenner for at forene sin tilkommende Skjæbne med de forfulgte Hellige. I denne Anledning havde hun forfattet et Poesi, der udviser den aandelige Kamp, som hun ved denne Lejlighed havde til at kæmpe. Hun kom tilbage til Profetens Hjem og blev hans Børns Guvernante og Selskabsdame i mange Aar til hans Hustru Emma.

Hun deltog i de Helliges Lidelser under Forfolgelserne i Missouri og kom i Sommeren 1839 til Nauvoo, hvor hun fik Beskæftigelse med at lære Sidney Rigdons Børn. Hun forblev i denne By, indtil de Hellige bleve uddrevne, og under denne mindeværdige Tidsperiode af de Helliges Liv skrev hun mange ypperlige Poesier, der aander af den profetiske Inspiration, som besjælede hende.

I Aaret 1843, da Aabenbaringen om celestialt Ægteskab blev bekjendt, blev hun Profetens Hustru og var saaledes En af de første Kvinder, som indgik i denne hellige Ægteskabsorden i denne Uddeling.

Hun var Sekretær i den første „Kvindelige Hjælpeforening," som Profeten organiserede i Nauvoo, og efter de Helliges Ankomst til Utah, da denne Organisation atter blev sat i Orden, blev hun valgt til Presidentinde for nævnte Forening, hvilken Stilling hun holdt til sin Dødsdag. Hun har ofte i denne Egenskab rejst omkring fra By til By og opmuntret sine Søstre til Trofasthed og gode Gjerninger, og ved mange saadanne Lejligheder har Herrens Aand været saa rigelig udgydt over denne mærkværdige Kvinde, at hun endog har talet i fremmede Tungemaal. Hun er nu gaaet til Hvile. Hendes Aand er gaaet ind til den lyse Sfære, fra hvilken Lyset strømmede ned i hendes Sjæl, hvor den vil hvile indtil den første Opstandelses Morgen, naar de Døde i Kristo skulle komme frem med Sejr og Triumf over Døden og Helvede.

Af hendes poetiske Frembringelser ville vi kun nævne den saa bekjendte Salme: „O min Fader, Du som troner" osv., hvilken vidner om de ophøjede Tanker, som gjennemstrømmede hendes Bryst, og er kun en enkelt Produktion af de mange, som flød fra hendes Pen. Hun var i Sandhed en ædel, ophøjet og gudhengiven Kvinde, og hendes Minde vil aldrig dø, saalænge Forkrænkelighed findes paa Jorden.

---

Tankesprog. Den, som ikke kan tilgive Andre, nedbryder den Bro, over hvilken han selv maa passere, thi Enhver behøver at blive tilgivet.

Dersom Du selv vil vises Overbærelse, da maa Du have Overbærenhed med Andre.

Den er ikke saa god som han burde være, der ikke stræber at blive bedre end han er.

---

# Den 15de Januar 1888.

---

„Gaa bort fra hende I mit Folk.“

Dette var en Befaling, givet af en vis Grund med Forjættelse paa visse Betingelser, hvilken Apostlen Johannes forudsagde skulde proklameres paa en Tid, som var tilkommende. „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“ Ingen vil benægte at Udtrykket „mit Folk“ i dette Tilfælde ikke mener Guds Folk; men hvem ere de, og hvad fordres der for at være Guds Folk? Vil simpelt hen det at forene sig med Kirken, at blive dobt og modtage Haandspaalæggelse eller vise Lydighed til nogen anden ydre Ordinantse være tilstrækkelig for en Person eller et Folk for at tilhore Gud i den Betydning som Apostlen benyttede det? Nej! der fordres noget mere. Disse ere kun ydre Tegn. Ingen kan retfærdigen gjøre Fordring paa at være Herrens, medmindre de søge at gjore hans Vilje i alle Livets Handlinger, for saa vidt de kjende den, og deres Hjærter ere fyldte med Kjærlighed til ham og deres Medmennesker i en saadan Grad, at det er deres højeste Glæde at tjene ham og arbejde for Menneskeslægtens Velfærd og Velsignelse. „Hvo som ikke elsker kjender ikke Gud.“ „Hvo som ikke elsker sin Broder, som han ser, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke ser.“ Det er ikke alene nødvendigt at vi paatage os hans Navn, men vi maa ogsaa have hans Aand for at kunne holde hans Befalinger; ej heller er det en passende Bevæggrund at gjore Guds Vilje af Pligt; den menneskelige Aand behøver noget mere at støtte sig til. Skjont Pligten er en stærk Stotte og danner et hojt Begreb, saa er den dog ikke den stærkeste Drivefjeder i det moralske og aandelige Liv. Pligtens Folelse kan maaske udmattes, men Kjærligheden trættes aldrig. Naar en Person fatter Guds Karakter og Hensigter saaledes, at han elsker samme af sit ganske Hjærte og i sine Folelser ere forenede dermed, da bliver det hans største Fornojelse at tjene Gud. Maaske han aldrig vil opnaa at vise en saa fuldkommen Lydighed, som han onskede, men det vil bestandig være hans Onske og Attraa at underkaste sig hans Vilje i alle Ting. Enhver maa selv afgjore, enten han i den Forstand er et Guds Barn eller ikke.

Dersom vi skulde domme efter Nogles Handlinger, vilde det synes, som om de antoge, at det at tilhore hans Folk mente, at de vare hans særegne Yndlinger, der havde Privilegier, som ikke vare skjænkede til Andre, og vare tilladte ligegyldig at udføre Handlinger, som vilde paafore Guds Vrede, dersom de bleve begaaede af dem, som ikke tilhorte Guds Folk. De tilsidesætter det saa ofte anførte Skriftsprog, at „Gud anser ikke Personer“ og ere blinde for det Faktum, at Universet er underkastet, og regjeret af uforanderlige Love, der ligesom Lovgiveren heller ikke anser Personer. Deres Opforsel vilde bringe En paa den Tanke, at de forventede Gud skulde gjore et Mirakel og for deres Skyld forandre Naturens Orden, saa de kunde undgaa de naturlige Folger af deres uvise eller onde Opførsel. Gud har udtrykkelig erklæret, at Dommen skal begynde fra hans Hus; at „de, som véd deres Herres Vilje og ikke gjor den, skal faa

mange Hug;" at han vil have et prøvet og rent Folk; et Folk hvis Standhaftighed og Hengivenhed til Sandhed og Retfærdighed er bleven prøvet saa meget, at de derved have vist, at de kunne stoles paa, og at de ville udøve Barmhjærtighed og Retfærdighed i alle Anliggender, som maatte anbetroes til deres Omsorg. Indtil vore egne Ønsker og Formaal og personlige Lykke er aldeles underkastet Guds Vilje, og vi have Menneskeslægtens Velfærd og Saliggjørelse for Øje ere vi uværdige til at kaldes „Guds Børn" i den Forstand, som Jesus anvendte dette Udtryk.

De, som paa denne Maade ønske at tjene Gud, ere de til hvem det lyder: „Gaa bort fra Babylon . . . at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Dette er Aarsagen til denne Befaling. Engelen forudsaa, at Tilstanden i Babylon vilde blive saaledes, at det vilde være umuligt at bo der i Fred og Sikkerhed, hvorfor Guds Folk skulde kaldes ud af hendes Midte. Der er to Betingelser, ved hvilke de skulle blive befriede. Lydighed til den ene vil ikke gavne uden Lydighed til den anden. Der siges os, at „vi skulle ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager," ligesom det blev os sagt, at dersom vi vedblive at deltage i hendes Synder, da maa vi ogsaa rammes af hendes Plager, enten vi komme ud fra hende eller ikke. Mange ere villige nok til at gaa ud fra Babylon, men de ere ikke villige til at forsage deres Synder. De ønske at vedblive at begaa Overtrædelse, men de ville gjerne befries fra Følgerne. De ere ængstelige for at blive, hvad de forstaa ved, frelste, men de ville frelses i deres Synder i Stedet for at frelses fra deres Synder. Dette er en af Umulighederne for Gud. Frelse mener at blive befriet fra Alt, som er urent, udelt, nedværdigende for Karaktererne og ødelæggende til Livet og blive udviklede til guddommelige og ædle Mænd og Kvinder. Begjærlighed, Falskhed, Bedrageri, Forfængelighed, Uretfærdighed, Egenkjærlighed, Selvophøjelse, Ringeagt mod Andre vil have den samme Virkning i Utah, som paa noget andet Sted. De vilde bringe de samme Virkninger i Himmelen, dersom de bleve tilladte der, som de bringe i Helvede. Vi maatte ligesaavel forvente at undgaa Smitten af Kolera eller Difteritis ved Ængstelse, medens vi bar de smittede Klæder, som at haabe, at vi kunne undgaa Følgerne af en brudt Lov ved at fly til et fjernt liggende Land uden at forbedre vort Liv. Den samme Aarsag vil bringe de samme Virkninger overalt paa Jorden. Uretfærdighed og Undertrykkelse vil bevirke Opstand og Revolution. Bedrageri vil tilintetgjøre Tilliden og føde Mistillid og Mistro. Despotisme og Egenkjærlighed vil opvække Jalousi og en modsat Egenkjærlighed. Gjerrighed og Hovmod vil bringe Had og List. Dersom vor Retfærdighed ikke overgaar Verdens, dersom vort Levnet ikke er renere, og vi ere visere og ædlere end de, som leve i Babylon, hvorledes kunne vi da forvente at undgaa hendes Plager.

Vi se saaledes, at Mange behøve at forbedre deres Liv. Der findes meget iblandt de Hellige, som ikke er, som det bør være. Der er for megen Ligegyldighed i Henseende til at holde Guds Bud i Hellighed og Renhed, de se for meget efter at finde Fejl hos deres Brødre og Søstre og glemme sig selv og ser ikke „Bjælken i deres eget Øje." Vi burde ydmyge os for Gud og søge at aflægge Alt, hvad der er Ondt for hans Aasyn, paa det vi maatte blive et Folk, som han vilde antage og velsigne fremfor alle andre Folk. I Begyndelsen af

dette Værk satte de Ældste deres Tillid til Herren lig smaa Børn og stolede paa hans Kraft og paa Sandheden, men de fandt, at Herren var med dem, og Kirken voxede med forbausende Hurtighed. En herligere Tid end den forventes at komme. Naar alle jordiske Midler, paa hvilke vi have stolet, ere bortryddede, da vil Guds Kraft blive tilkjendegivet ved at befri dem, som i Lydighed have sat deres Tillid til Gud, da vil Zion rejse sig i Glans og Herlighed, ifore sig sin yndige Dragt og blive hele Jordens Fryd og en Tilflugt for de Fortrykte af alle Nationer.

(Deseret News.)

---

# Mormons Bog og Spaulding-Romanen.

Af C. C. A. Christensen.

Under alle de utallige Forsøg, der ere gjorte paa at bekæmpe Mormonismen, har man naturligvis sét sig nødsaget til ogsaa at angribe Mormons Bog og prøve paa at give en Slags Forklaring om dens Oprindelse; dog ikke med den Upartiskhed, som et saadant Værk med Rette kunde gjøre Fordring paa; thi med alle mulige Fordomme, som Tradition, Religion, Bigotisme og Vantro kunde tilvejebringe, er enhver nok saa urimelig Historie antagen og publiseret som den rene Kjendsgjerning.

Mormons Bog er et Fakta. Den ikke alene existerer, men den tilbydes Alle som en himmelsendt Gave; den fremstiller sig som et Vidne om den Sandhed, at „Gud er den samme i Gaar og i Dag og til evig Tid. Dens Indhold erklærer den for en inspireret Historie om Amerikas Ur-Indbyggere, som tilkjendegiver Herrens mærkværdige Handlemaade med sine Børn, som i Aartusinder beboede det vestlige Fastland, forend Europæerne opdagede og bosatte sig der. Den indeholder tillige de mest tydelig fremsatte theologiske Dogmer, som endnu er naaet frem til vor Tid, som, hvis de havde fundet Tiltro, vilde have gjort en hastig Ende paa de mange Stridsspørgsmaal, som har opløst den kristne Verden i en Mængde forvirrede Sekter. Den vilde bringe Harmoni i Gudsdyrkelse og Samfundsordenen i Almindelighed og berede Menneskene for Herrens anden Tilkommelse paa en Maade, som atter vilde bringe Englene til at synge: Ære være Gud i det Høje, Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed!" Dette er Mormons Bogs Mission, skjønt desværre dens velgjørende Virkninger ere indskrænkede til et forholdsvis ringe Antal Troende, som bestandig maa kæmpe mod Løgn og Fordomme og ofte undergaa de haardeste Lidelser, ja endog Døden som en Følge af Nutidens Bigoteri og Fanatisme.

Blandt de mange uredelige Midler, som ere brugte til at bekæmpe Mormonismen, er vistnok Spaulding-Romanen, „Det fundne Mannskript", det mest fremragende. Ingen Historie af en saa urimelig Beskaffenhed er bleven saa almindelig antagen og publiceret som denne; den har bragt Tusinder af oprigtige Mennesker til at famle i Mørket, medens Sandhedens Lys holdes op for deres Øjne, idet de forkaste Mormons Bog. Ligesom Jødernes

Løgn, at Jesu Disciple stjal hans Legeme af Graven, medens den romerske Vagt sov, er Aarsag til Jødefolkets Vantro paa Forløserens Mission indtil denne Dag, saaledes er dette elendige literære Misfoster bleven én af Aarsagerne til at man i vor Tid forkaster dette guddommelige Værk, der indeholder theologiske og historiske Sandheder nok til at sætte den øverst blandt vor Tids Literatur.

Hensigten med disse Linier er om muligt at overtyde rettænkende Mennesker om den virkelige Sandhed, og bortrydde Løgnen ved at give et kort Omrids af baade Mormons Bog og Spaulding-Romanens historiske Indhold.

Det vil dog maaske være nødvendigt at give en Beretning om denne Romans besynderlige Historie. Den blev skreven til Tidsfordriv af en halv forskruet Præst, men blev aldrig af ham udgivet i Trykken. Ved hans Død blev Mannskriptet henlagt med andre Papirer blandt hans Efterladenskaber, hvor det henlaa mange Aar, uden at Nogen tænkte mere paa det, langt mindre at sætte det i Forbindelse med Mormons Bog, som udkom i Trykken 1830. Først 6 Aar efter (1836) opdagede en vis Apostat ved Navn D. P. Hulbert, som var bleven udelukket af Kirken for Usædelighed og derfor havde svoret at hævne sig, at det existerede og tænkte, at det muligvis kunde fremme hans Hensigter. Han publiserede da for første Gang sin egen opdigtede Beretning og angav, at Mormons Bogs Fremkomst var en klodset Omskrivning af velærværdige Pastor Spauldings Roman. Manuskriptet henlaa paa den Tid hos en Bogtrykker, thi dets Indhold var for daarligt til at publiceres. Man føjede snart en anden Løgn til den første, nemlig at Josef Smith havde stjaalet og tilintetgjort det, og saaledes har denne Historie cirkuleret i den civiliserede Verden, som en uomstødelig Kjendsgjerning indtil for et Par Aar siden, da Spauldings originale Manuskript ved Forsynets Styrelse atter kom for Dagens Lys under følgende mærkelige Omstændigheder:

En Hr. L. L. Rice, som nu bor i Honolulu paa Sandwich-Øerne, opdagede det tilfældigvis blandt en Mængde gamle Papirer, som han i Kompagni med en Anden havde faaet ved at kjøbe Bogtrykker Howe's Efterladenskaber i Vinteren 1839—40. Denne Hr. Howe boede i Paynesville, Ohio, i de Forenede Stater og var den samme, som havde trykt Apostaten Hulberts Skandskrift, betitlet: „Mormonismen afsløret". Det havde altsaa hele denne Tid enten tilfældigvis eller med Forsæt henligget hos Bogtrykkeren, medens Verden troede, at det var bleven stjaalet og tilintetgjort af Josef Smith, og ikke ophørte med at publicere det som et Faktum. Selv Hr. Rice ansaa det ikke Umagen værd at oplyse Verden om dens Vildfarelse, da det jo kun angik „Mormonismen". Imidlertid fik han i Aaret 1884 Besøg af Professor James H. Fairchild, President for Kollegiet i Oberlin i Staten Ohio, og under en Samtale kom man ogsaa ind paa de mange gamle Papirer, som Hr. Rice var i Besiddelse af, hvilket ledte til en Undersøgelse, hvorved Spaulding Romanen, „Det fundne Manuskript," atter kom frem af sine støvede Omgivelser. Da Hr. Fairchild yttrede Ønske om at besidde det som en Kuriositet, fik han det som en Foræring til Kollegiet i Oberlin, efterat Hr. Rice dog først havde taget en nøjagtig Kopi af samme med alle de Rettelser, og grammatikalske Mangler, som fandtes i Originalen.

Det er denne Kopi, som nu er publiceret, fra hvilken vi hente vor Skildring og begynde med Spauldings egen Indledning:

„Nær den vestlige Bred af Coneougt-Floden findes Levningerne af en ældgammel Fæstning. Som jeg gik og gjorde mig allehaande Forestillinger angaaende disse Folks Karakter, Livsstillinger og Antal, som langt overgik de nulevende Indianere i deres Værker henhørende til Kunst og Opfindsomhed, traadte jeg tilfældigvis paa en flad Sten. Dette var kun et kort Stykke fra Fæstningen og den laa aldeles vandret paa Toppen af en lille Fordhøj. Udsiden havde et besynderligt Udseende. Jeg opdagede et Antal Karakterer, som forekom mig at være Bogstaver, men de vare saa ilde medtagne af Tiden, at jeg ikke kunde læse Indskriptionen."

Han fortæller, at denne Sten bedækkede en Hule omtrent 8 Fod dyb, og nede i den fandt han en anden Sten, som lig en Dør aabnede fra Siden ind til et Slags Stenskab, hvori han fandt en Kasse af brændt Ler, 2 Fod lang, 1½ Fod bred og 1 Fod 3 Tommer dyb. I denne Kasse fandt han 28 Pergament-Blade, beskrevne i en meget smuk Haand med romerske og latinske Bogstaver. Han siger endvidere:

„De behandlede forskjellige Emner, men den Rulle som især tiltrak sig min Opmærksomhed, indeholdt en Historie om Forfatterens Liv og den Del af Amerika, som strækker sig langs de store Indsøer og Missisippiflodens Vande. Udtog af de mest interessante og vigtigste af denne Rulle tager jeg mig nu den Frihed at publicere."

(Fortsættes.)

---

# „Mormonismen" og menneskelig Frihed.

De Sidste-Dages Helliges Modstandere sige: „Mormonismen bevirker menneskelig Slaveri og Kvindernes Nedværdigelse."

Denne Usandhed har været gjentaget saa ofte, at den er almindelig troet at være Sandhed maaske ikke saa meget af dem, som udspreder den som af dem, der høre og læse den, og dog er der intet i det System, som de kalde „Mormonisme", der retfærdiggjør en saadan Udtalelse eller giver den mindste Skygge, der berettiger dem dertil, tvertimod er det Modsatte Tilfælde; thi dets Opgave er at befri Mennesket fra ethvert Slags Slaveri og ophøje Kvinden til at indtage hendes Plads som Mandens Medhjælper og Ledsager i Tid og Evighed.

„Mormonismen" kom som et Frihedens Evangelium til dens tidligste Proselyter, der igjen have været Aarsag til Andres Omvendelse. Den forkyndte, at alle Mennesker havde Rettighed til at tænke og handle for sig selv; den basserede Menneskenes Ophøjelse paa deres personlige retfærdige Handlinger, udøvede ved deres egen frie Vilje. En af dens Hovedlærdomme var og er, at Skabningen besidder en fri Vilje og har Ret til at dyrke Gud overensstemmende med Samvittighedens Bydende, hvilken Rettighed den paastaar er oprindelig nedarvet fra Skaberen. Dens Teori om Straf og Belønning udspringer fra at den anerkjender Frihed i Tanke og Handling, uden hvilket

der kunde ikke være noget retfærdigt Ansvar.

„Mormonismen" har ikke alene befriet dens Tilhængere fra Præstevælde, men mange tusinde Andre, som ikke have antaget den, er ogsaa blevne befriede og oplyste ved dens Aand og Lærdomme. Dens Yndlings-Text har været: „Prøver alle Ting og beholder det Gode." Præster og andre religiøse Ledere, som holder den store Hob i aandelig Slaveri, hader Mormonismen, fordi den aander Frihed og gjør Fordring paa samme. Den har gjort mere til at nedbryde Præstevælde og Tyrani end noget andet System i dette Aarhundredede. Den har ikke benyttet sig af Mængdens Frygt eller Medfølelse, men har tiltalt deres Fornuft og Ret til selv at afgjøre, hvilken Trosbekjendelse og hvilke Regler de vilde følge. Den har ikke tvungen Nogen til at bøje sig for dens Myndighed. Selvudvist Lydighed mod Gud og Sandheden betragtes som nødvendig for sand Troskab, medens paatvungen Trældom i hvilken som helst Form er fremmed for dens Aand og Principper.

Den har befriet Mængder fra virkelig Trældom, skjønt de maaske ikke have baaret Navnet, Slaver. I Verdens ældre Nationer har den neddalet lig et himmelsk Lys paa Millioner, som vare lænkebundne i Trosbekjendelser og Skikke under Herrer og Regler, og aabnede Vejen for dem til at nyde aandelig og borgerlig Frihed. Den paastaar at intet Menneske eller nogen Regjering har Rettighed til at tvinge Samvittigheden, at paabyde Underkastelse til nogen Dogma, fordre uvillige Stemmer for nogen Person eller noget Forslag eller forhindre den frie Udøvelse af nogen Religion, naar den ikke griber ind i Andres Frihed. Dette var en af dens store Tryllemidler og Tiltrækningskraft og det er dens Magt og Skjønhed i Dag.

Lærdommen om Indsamlingen, som sættes i praktisk Udførelse, er for Frihedens Interesse; den bringer Folket ud af virkelig Trældom og fører dem til et frit Land og gjør dem bekjendt med republikanske Begreber og Institutioner. Den opmuntrer dem til at blive Selvejere af deres Ejendom, Borgere af de Forenede Stater, livlige og virksomme Deltagere baade i religiøs og verdslig Styrelse. Den tilintegjør den Læresætning, at Regenter og Præster besidder guddommelig Ret til at holde Menneskene i aandelig eller legemlig Trældom.

Den Magt Mormonismen udøver skriver sig ikke fra Tvang men fra Frihed; den tilraader Enighed, men paatvinger den aldrig. Mormonerne ere enige formedelst deres eget frie Valg; de se og forstaa Nødvendigheden af at være enige i deres Stemmer, hvad enten det er for verdslige eller gejstlige Embedsmænd. Kirkens Autoriteter indehaver deres ansvarsfulde Stillinger formedelst Pluralitetens Valg. Præstedømme kommer ovenfra, endskjønt det bliver bekræftet ved menneskelige Redskaber. Præsidentskab kommer fra de Underordnedes Vilje og Anerkjendelse. Folkets Rettighed er omhyggelig bevaret i den Kirke-Styrelse, som Gud har indstiftet. Ingen kan blive ordineret til et Embede, hvor der er en organiseret Gren eller Stav af Zion uden sammes Bifald. Aabenbaringen siger at det første Præsidentskab bestaar af tre præsiderende Højpræster valgte af Samfundet, beskikkede og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bønner. To Gange om Aaret ved General-Konferencerne, hvor begge Kjøn have lige

Stemmeret, bliver der stemt for alle Kirkens Embedsmænd af Medlemmerne, og Alle have Rettighed til at være nærværende og tage Del i Forhandlingerne. Voteringen er i Almindelighed enstemmig, hvilket kommer deraf, at Folket er enig i Følelse, Ønske og Handling. Der er Ingen som tvinger dem til at opraekke deres Hænder for nogen Person eller noget Forslag, ej heller ere de hindrede i at tilkjendegive deres Misbilligelse. Deres Ret til at stemme for eller imod hvilket som helst Forslag er anerkjendt ved Aabenbaringen, som siger: „Alle Ting skal gjøres ved fælles Samtykke i Kirken," hvilket er en direkt guddommelig Befaling til de Sidste-Dages Hellige.

Mormonerne ere aldeles frie til at stemme for hvem de behage ved Valgene, saa vidt som den indskrænkede Frihed af det antirepublikanske territoriale System strækker sig. De ere ikke og kunne ikke blive skrækkede eller tvungne paa nogen Maade. Den hemlige Afstemning yder en fuldstændig Beskyttelse, dersom de ønske at stemme anderledes end deres Omgivelse og frygte for Følgerne. De stemme for deres Venner og ikke for deres Fjender, hvilket er Følgen af den sunde Fornufts Udøvelse for Selvbeskyttelse. Alle Beretninger, der fremstille en Modsætning til dette, ere absolut falske, paa Grund af at Afstemningen foregaar paa en hemmelig Maade. Her er et Svar til Alle, som gjør den Paastand, at „Mormon-Præstedømmet er despotisk. Det følgende er Herrens Ord til Kirkens Ledere:

„Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør opholdes af Præstedømmets Magt, uden det sker ved Overbevisning, Langmodighed, Venlighed, Ydmyghed og uforstilt Kjærlighed."

Mormonismen søger at ophøje Kvinden som en Del af Manden. Den anerkjender hendes Dygtighed i alle Ting, hvori hun er Mandens Lige; hendes Undergivelse i det, hvori Manden er hende overlegen og hendes Overlegenhed i det, hvori han ikke kan maale sig med hende. En Kvinde indtager en Sfære, der er ligesaa nødvendig som Mandens. I denne er hun ham overlegen i mange Ting, men hun kan ikke være Mand, mere end han kan være Kvinde. I Magt, Energi, Styrelse og enhver Ting, som er naturligt og egen for Mandkjønnet, staar Manden over hende, lige som hun staar over ham i moderlig Ømhed og de Egenskaber, som henhøre til Kvindekjønnet. Gud har sat Manden til at være Hoved. Naturen, hvis Folk synes bedre om dette Udtryk, har sanktioneret den himmelske Beslutning, men dette er for Kvindens Ledelse, Beskyttelse og Ophøjelse ikke for hendes Nedværdigelse; hendes Plads er ved hans Side, ikke ved hans Fødder og ikke heller i Regentens Sæde.

Kvinden er ikke paa nogen Maade nedværdiget ved Mormonismen. Sandt! den fremkalder Nødvendigheden af at hun som en nødvendig Betingelse for en fuldkommen Ophøjelse maa forenes med en Mand. Pauli Lærdom var: „Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren," og „Kvinden er Mandens Ære." Dette er ogsaa Mormonismens Lærdom.

De grnopvækkende Beskyldninger, som saa ofte have været gjentagne i de skammelige Løgne, som have været udslyngede, at Mormonismen lærer, at Kvinden er afhængig af Mandens Vilje til at frelse hende fra Fortabelse, er fuldstændig ugrundet og kunde ikke retfærdiggjøres ved nogen Læresætning i Mormonismen. Udviklingen af alle

Egenskaber, aandelige saavel som fysiske, fordres af Kvinden saavel som Manden i Mormonismen. Hendes Herlighed og Ophøjelse er, lig hans, afhængig af hendes Tro paa Kristum og paa hendes personlige Godhed og Værdighed, og der gives hende en hver mulig Opmuntring til at skride fremad paa Fremadskridningens Bane med Øjet rettet paa den store celestiale Herlighed i en fuldkommen Nydelse af alle hendes Egenskaber.

Sand Frihed, Frihed til at gjøre Ret, er Mormonismens Element, og enhver Ting, som er beregnet paa at gjøre Menneskene til Trælle eller til at nedværdige Kvinderne, er i Strid med dens Aand og Praxis. Personers Fejler og Daarligheder af hvilket som helst Kjøn har intet at gjøre med Systemet, der lærer dem at undgaa samme og forkynder dem, at saadant er uforeneligt med Læren og Guds Karaktér. Evig Fremadskriden er en af dens Principer, og den lærer, at Hensigten med Menneskets Tilværelse, Prøver, den jordiske Prøvestand og Lydighed til de guddommelige Love er, at vi maatte blive vor himmelske Fader lig. „Mormonismen" er det sande Evangelium, hvilket er „Frihedens fuldkomne Lov".

---

# En kort Afhandling om Præstedømmet.

Af Præsident John Taylor.

---

Eftersom mere eller mindre Uvished existerer hos Mange, baade Biskopper og Andre, i Henseende til Bispedømmets rette Stilling og Myndighed, der er bekjendt som det „aaroniske eller levitiske" Præstedømme, saa har jeg anset det for bedst at forelægge Brødrene en almindelig Fremstilling om dette Æmne, saaledes som det indeholdes i Bibelen og Lærdommens og Pagtens Bog.

Med dette for Øje har jeg gjort vidtløftige Uddrag fra begge de ovennævnte hellige Optegnelser og ordnet dem saaledes at de, som holde det hellige Præstedømme og ere bekjendte med denne hellige Orden, let kunne fatte dem. Jeg har kun tilføjet saadanne Bemærkninger som Forklaring, som den tydlige Fremstilling vilde godtgjøre, men har i Almindelighed foretrukket at give Anførsler og lade dem tale for sig selv.

For at belyse dette Æmne har jeg nødvendigen ogsaa maattet henvise mere eller mindre til det melkisediske Præstedømme, eftersom disse to Præstedømmer ere uadskillige forenede med hinanden. Jeg har tillige givet et kort bibelsk Uddrag om det livitiske Præstedømme, saaledes som det er optegnet i det gamle Testamente.

Det aaroniske Præstedømme som det omtales i Bibelen.

Først. — Det aaroniske eller det levitiske Præstedømme omtalt i Aabenbaringer som underordnet det melkisedekske. Aaron blev udvalgt til at være Mund for Moses, medens Moses var som en Gud til Aaron. Da Herren havde kaldet Moses til at udfri Israel, indsaa Profeten sin Svaghed og bad om at blive undskyldt. Vi ville anføre fra Skrifterne:

„Da blev Herrens Vrede optændt imod Moses, og han sagde: Kjender jeg ikke Aaron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han

skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser Dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund, og jeg skal være med din Mund og med hans Mund og lære Eder, hvad I skulde gjøre; og han skal tale for dig til Folket; og det skal ske, at han skal være din Mund og du, ja du skal være ham som en Gud." 2 Moseb. 4, 14—16.

Det synes af det foregaaende, at Herren blev vred paa Moses, fordi han betvivlede Guds Kraft til at styrke hans Udtale.

Og Herren sagde til ham: „Hvo har givet Mennesket Mund? eller hvo gjør stum eller døv eller seende, eller blind? mon ikke jeg Herren? saa gaa nu, og jeg, jeg skal være med din Mund og lære dig, hvad du skal tale." Og han sagde: „Hør mig Herre, send mig nu hvem du vil sende." 2 Moseb. 4, 11—13.

Herren sagde videre: „Og tag hans Kjæp i din Haand, med hvilken du skal gjøre Tegnene" 2. Moseb. 4, 17.

Og Herren sagde til Aaron: „Gak ud imod Moses i Ørkenen, og han gik og mødte ham ved Guds Bjerg og kyssede ham, og Moses forkyndte Aaron alle Ord af Herren, som havde sendt ham, og alle de Tegn, som han havde befalet ham." 2 Moseb. 4, 27—28.

Dette er Aaron og Moses, som Herren sagde til: „Fører Israels Børn ud af Ægyptens Land efter deres Hær; de ere de, som talede til Farao, Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægypten, det er Moses og Aaron". 2 Moseb. 6, 26—27. „Og Herren talede til Moses og Aaron i Ægyptens Land." 2 Moseb. 12, 1.

Det maa erindres, at Aaron var med Moses, at Gud kaldte ham og talede til ham og Moses, og at han hjalp til at bringe Budskabet til Farao og var en Profet for Moses, førend han holdt det aaronske Præstedømme, eller førend dette Præstedømme, kjendt under Navn af det aaronske eller levitiske Præstedømme, blev givet.

(Fortsættes.)

---

**Rettelse.** I forrige Nummer er indløbet følgende Fejl:
Paa Side 111 9de Linie f. o. staar Syrus, læs Tyrus.
„ „ „ 13de „ „ „ kom, læs Rom.

---

Indhold.


Tale af Apostel F. D. Richards, afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 9de Oktober 1887 . 113
Elisa R. Snow Smiths Minde 118
Red. Bem.:
Gaa bort fra hende I mit Folk 120
Mormons Bog og Spaulding-Romanen .................... 122
„Mormonismen" og menneskelig Frihed .................... 124
En kort Afhandling om Præstedømmet af Præsid. John Taylor 127


---


**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af **N. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).